

[Kirsten Gjørholt-Tarp.]

lertid ambulatorier i betydeligt antal over hele landet. Da det første skridt for at få alkohollidende behandlet er, at de selv henvender sig med ønsket om at blive hjulpet, må disse ambulatorier være let tilgængelige, helst centralt beliggende, og vederlagsfri. Det forekommer mig ønskeligt, at de oprettes i tilknytning til et sygehus, hvorved man jo også virker til, at den enkelte ikke generer sig ved at henvende sig om behandling. Imidlertid har det vist sig, at særskilte ambulatorier, hvoraf nogle er oprettet af private foreninger, har fået stor søgning. Jeg er derfor tilhænger af, at der i lovforslaget åbnes mulighed for statstilskud til ambulatorier, drevet såvel af kommuner som af private foreninger og institutioner. Jeg kan ligeledes give tilslutning til, at der skabes lovhjemmel for statstilskud til behandlingshjem. Der vil altid være nogle af patienterne, som en vis tid af perioden må bort fra deres hjem, måske også nogle, der intet hjem har. Når man så samtidig — det beder jeg også det ærede medlem hr. Heilesen lægge mærke til — sparer den langt dyrere plads på et sindssygehospital, så er der her en yderligere grund til at støtte de langt billigere behandlingshjem.

Nogle år tilbage havde man ingen behandlingshjem drevet af det offentlige, af kommunerne. Man havde kun private afvænningshjem, som arbejdede efter gammel-dags principper o. s. v., men også her må jeg fremhæve de private institutioners indsats. Det har gjort indtryk på mig i anstaltskommissionens betænkning at læse om, hvorledes Blå Kors har omdannet sine afvænningshjem, således at de er blevet behandlingshjem efter moderne principper, og jeg forstår, at det også var noget af dette, socialministeren fremhævede under behandlingen af den foregående sag.

I bemærkningerne til lovforslagene peges på, at behandlingen ikke alene skal være af lægelig art, men at social behandling til lige er fornøden. Økonomien er ofte i uorden for patienten, hans økonomiske forhold skal saneres, personlig vejledning og rådgivning er nødvendig. Da en alkohollidende, hvad jeg har været inde på før, ifølge sagkundskaben ikke kan blive egentlig helbredt, så han kan tåle alkohol, skal han altså vænnes til at leve uden alkohol. Det

er ikke en ganske kortvarig, let proces, det er ikke blot gjort ved, at han får antabus en tid, det kræver en langt mere dybtgående behandlingsvejledning af læge, socialrådgiver og andre.

Er den enkeltes ønske det første trin til at blive hjulpet og behandlingen det andet trin, så er det tredje trin ikke mindre vigtigt, det, vi kalder efterbehandlingen. Skal behandlingen varigt lykkes — og det er jo det, der er målet — kan en mere eller mindre kortvarig behandling ofte ikke være tilstrækkelig. Selv om man af læge, socialrådgiver og andre er hjulpet over en vis periode, kræver det ofte en fortsat kamp at holde sig fra alkohol, også fordi økonomiske, familiemæssige og andre personlige vanskeligheder sjældent med ét ganske kan ryddes af vejen.

Naturligvis kan efterkontrol fra behandlingsinstitutioners side, hvis man kan afse den fornødne tid dertil, hvad man sjældent kan, være til nytte, men betydningsfuldt er det, at der dannes private patientsammenslutninger af alkohollidende og deres familie til gensidig hjælp og støtte. Som det fremgår af en rapport fra Verdenssundhedsorganisationen, aftrykt i anstaltskommissionens betænkning, fremhæver Verdenssundhedsorganisationens ekspertkomité om alkoholisme og mentalhygiejne, at lægerne bør medvirke til at oprette grupper af alkohollidende ved at tilskynde patienter til at organisere sådanne grupper og tilsige grupperne deres medvirke. Sådanne klubber findes i mange lande, i USA, i Norge og i Sverige, og her i landet har vi foreningen Ring i Ring, som i fjor havde 10 års jubilæum. Den har påtaget sig det meget vanskelige arbejde at danne patientsammenslutninger efter lignende principper, herunder også at de skal være ledet af alkohollidende. Den er startet i København; den driver her et ambulatorium, der er så søgt, at antallet af ansøgere langt overstiger antallet af dem, der søger Københavns kommunes ambulatorium på kommunehospital. Foreningen driver mødevirksomhed, den udgiver et blad, den organiserer smågrupper, der er ansvarlige for hinanden og hjælper hinanden, hvis en af dem skulle falde i — det kan nemlig nemt hænde — den organiserer nattevagt med kontaktmænd, så der kan rykkes ud, når en ulyk-